

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt VI. In quo de secundo genere apprehensionum memoriæ,
imaginarijs videlicet, & supernaturalibus notitijs disseritur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

dicatur: qui ut Sapiens ait, *Aufer se à cogitationibus, quæ sunt sine intellectu.* Verum etiam si nullum aliud maius commodum consequeretur homo, quam à pænis & turbationibus, quas obliuione ista, & vacuitate memoriæ euadit, liberum esse, magnum hoc profecto esset illius lucrû, & in hunc bonum, Præsertim cum perturbationes, & afflictiones, quæ propter res, casusque aduersos in Animam deriuatur, nihil omnino ad pacandos ac diminuos ipsosmet casus deseruiant, imò potius ut plurimum non solum istis casibus, sed etiã ipsi animæ ob sint. Quam ob causam dixit Dauid: *Verum tamen in imagine pertransiit homo, sed frustra conturbatur.* Manifestû quippe est, semper vanum esse turbari, cum hoc nullam vnquã utilitatem addat. Atque ita licet totus labatur, cotruaturque mundus, & omnia contrario modo eueniant, vanum est turbari. Potius enim hoc illis obest quam prodest, cuncta verò cum tranquilla & pacifica æquanimitate sustinere, non solum confert animæ ad plura bona cõsequenda, verum etiã ut congruentius de ipsismet aduersitatibus iudicium ferri possit, remediumque competens eis adhiberi.

Quare probe cognoscens Salomon dânam, & utilitatem huius rei, dixit: *Cognosce quod non esset melius nisi letari, & facere bene in vita sua.* Significare volens, in omnibus casibus quantumuis aduersis, potius nos letari debere, quã turbari, ne maioris boni, tranquillitatis, videlicet, animi, ac pacis, in omnibus rebus aduersis, & prosperis (cuius ope æquanimiter utraq; sustinemus) iacturam faciamus. Quam tranquillitatem nunquam admitteret homo, si nõ modo obliuisceretur notitiarum, cogitationesq; relegaret; verum etiam si ab omni occasione, audiendi, videndi, & conuertendi, quantum in se esset, sese elongaret, &

abstraheret. Quandoquidem natura nostra, ad eò prona & lubrica est, ut quatumuis sit bene assueta, & exercitata, vix possit per memoriam in aliquid huiusmodi non impingere, quod animum pace tranquillitateque perfuentem, ac omnium oblitû, non turbet vel alteret. Ideo enim dixit Ieremias: *Memoria memor ero, & tabesceat in me Anima mea.*

Hier. 3. 20

CAPVT VI.

In quo de secundo genere apprehensionum memoria, imaginarijs videlicet, & supernaturalibus notitijs differitur.

Quoniam in primo apprehensionum naturalium genere sufficienter tradiderimus doctrinam pro imaginarijs, etiã naturalis ordinis, expediebat tamen hanc diuisionem adferre, propter alias formas, ac notitias, quas in se fouet & conseruat memoria, quæ rerum sunt supernaturalium, cuiusmodi sunt visiones, reuelationes, locutiones, & sentimenta, quæ via supernaturali cõtingunt. Quarum omnium rerû, postquã illas experta est anima, solent interdum in memoria, vel phantasia admodum viuæ & efficaciter impressæ imagines, formæ vel figuræ remanere. Pro qua re est etiam necessarium aliqua præbere monita, ne memoria illis sese implicet, sintq; illi obstaculo ad Dei vnionem, in spē pura & integra, obtinendam. Dico itaque ut anima bonum hoc adipiscatur, nunquã debere etiã ita sese super res claras, & distinctas, quas fuerit experta supernaturali via reflectere, ut rerum illarum formas, notitias, & figuras in se conseruet. Illud enim semper nobis præsupponendum est, quod anima quo auidius arripit aliquam apprehensionem naturalem, vel supernaturalem distinctã, & claram; eò minus capacitas,

R citatis,

B.

Iohannis
de CruceOpera
Mystica

NVI

128

citatis, & dispositionis in se habet ad intrādum, in fidei abyssum, in quo cætera omnia absorbentur. Nam (sicut iam explicauimus) nulla forma vel notitia supernaturalis, quæ memoriæ obijci possit est Deus, nec vllam cum Deo proportionem habet, nec potest esse proximum medium vnionis: ab omni autem eo, quod non est deus, euacuari debet anima, vt ad Deum tendat: ergo etiam memoria ab omnibus istis formis, & notitijs sese expedire debet, vt vnatur Deo, modo quodam spei perfectæ, ac mysticæ; Omnis quippe possessio, spei contraria est. *Quæ* (sicut ait S. Paulus) *eorum est, quæ non possidentur: est autem fides sperandarum substantiarum, argumentum non apparentiū.* Vnde quanto magis memoria se expoliat, & possessione priuat, tanto plus spei istius habet: & quo plus spei adepta est, tanto amplius huius vnionis cum Deo particeps est.

Secundum euacuatio nis memoria me suam conferretur ei vnio diuina.

Quantum enim ad Deum spectat, quò plus Anima sperat, eò amplius obtinet: tunc autem amplius sperat, quando (sicut dixi) se magis omni possessione denudat: quando autem perfecte sese omni possessione priuauerit, perfecte etiam habebit possessionem Dei, qualis in hac vita in vnione diuina obtineri potest. Verum multæ reperiuntur animæ, quæ sapore dulcedineque memoriæ in notitijs cærete recusant, & idcirco ad summam possessionem, integramque dulcedinem non pertingunt: nam qui non renunciat omnibus quæ possidet, nequit esse Christi discipulus.

C A P V T VII.

De damnis, quæ notitia supernaturalium rerum inferre possunt animæ, si sese super illas reflectat. Eorum numerus proponitur, & hoc loco de primo agitur.

Q Vinque damnorum generibus subiacer spiritualis, si sibi attrahit, seque per reflexionem ad notitias istas ac formas, quæ illi imprimuntur rerum, quas supernaturaliter experitur, conuertit.

Primum est quia multoties fallitur, vnum pro alio accipiendo.

Secundum, quia est in occasione proxima in præsumptionem, vanitatemque collabendi.

Tertium, quia magnam habet dæmon ansam, ad eum medijs apprehensionibus istis decipiendum.

Quartum est, quia vnionem cum Deo in spe præpediunt.

Quintum, quia vt plurimum abicidit de Deo sentire, & iudicare faciunt.

Quantum ad primum nocenti genus spectat, clare illud patet. Si nempe spiritualis homo ad dictas notitias formasque sese reflectat, multoties illum in suo de illis iudicio decipiendum.

Cum enim nemo perfecte scire possit res, quæ naturaliter in sua imaginatione fiunt, nec certum integrumque de illis formare iudicium; multò minus illud ferre poterit de supernaturalibus rebus, quæ nostram excedunt capacitatem & raro eueniunt. Vnde pluries diuinas esse res arbitrabitur, quæ tamen phantasiæ ipsius opus erunt. Interdum etiam ea, quæ à Deo promanant, à Dæmone proficisci credit, quæ verò à Dæmone, tanquam diuina complectetur. Creberrimeque remanebunt ipsi formæ & notitiæ vehementer impressæ bonorum vel malorum alienorum, vel etiam propriorum, & aliæ eiusdem generis figuræ illi olim representatæ, quas certissimas ac verissimas arbitrabitur, erunt tamen mera mendacia, & falsitates.

Aliquando etiam veræ certæque erunt,

Ab omni eo quod nō est Deus euacuari debet anima, vt ad Deum tendat.

Hab. 11. 7.